

1995 MEHMED ZAHİD KOTKU

HOCAEFENDİ'Yİ ANMA SOHBETİ:

KERAMETLERİ

Amin!

Sübhâne rabbiye'l-aliyyi'l-a'le'l-vehhâb. Elhamdülillahi hakka hamdihî. Vessalatü ves-selamü alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebi'ahû bi-ihsânin ecmaîn. Emmâ ba'dü fe-yâ rabbenâ yâ rabbenâ yâ rabbenâ! Yapmış olduğumuz ibadetlerimizi, kıldığımız namazları, hocamızın ruhu için okumuş olduğumuz hatm-i şerîfleri, çektiğimiz kelimeleri tevhitleri, okunmuş olan Yâsin sûrelerinin, ve sâir zikr ü tesbihât, ibadet ve taatlarımızı yâ Rabbi lütfun ve kereminle kabul eyle. Ahsen ve etemm olarak kabul eyle yâ Rabbi.

Evvela ve hâssetten serverimiz, rehberimiz, önderimiz, Peygamberimiz, Efendimiz, Muhammed-i Mustafâ *sallallahu aleyhi ve âlihi ve selleme teslîmen kesîrâ* hazretlerine âcizane, nâçizâne hocamızın vefatının sene-i devriyesi olan şu zamanda arz, hibe ve hediye eyledik, lütfunla kereminle Peygamber Efendimizin rûh-u pâkine vâsıl eyle yâ Rabbi. Peygamber Efendimizi bu hatimleri indiren, bu

tesbihâtı, salât ü selâmları, kelime-i tevhitleri
çeken kardeşlerimizden hoşnut ve razı eyle yâ
Rabbi!

*Bi-hürmeti hatemâti'l-kur'âni'l-azîm ve
bi-hürmeti salâvâtı's-şerîfe ve bi-hürmeti ha-
temâti't- tehlîlâti's-şerîfe ve bi-hürmeti sü-
veri'l-kur'âniye ve bi-hürmeti zikrike'l-cemil
ve bi-hürmeti habîbîke'l-müctebâ ve bi-hür-
metismike'l-âzam ve bi-hürmeti esrâr-ı
sûreti'l-fâtiha.*

Hocamız *rahmetullahi aleyhi* tanıyan, ha-
yatını görenlere ne mutlu! Allah'ın bir sevgili
kulunu görmüş oldular, onun nasihatlerinden,
vaazlarından, hutbelerinden, kerâmetlerin-
den hisselerini aldılar. İltifatlarına, dualarına
nâil oldularsa oldular, ne mutlu!

Bilmeyenlere, sâlihlerin anıldığı yere rah-
met iner diye, bazı bilgiler sunmak istiyorum.

a. Keramet Haktır; Kur'an da Hz. Süley- man A.S. Örneği

Biliyorsunuz Allahu Teâlâ hazretlerinin
evliyaullahı Kur'ân-ı Kerîm'de bildirilmiştir.
Allah'ın sevgili kullarının nice büyük iltifatlara,
kerâmetlere, ikramlara nâil olduğu Kur'ân-ı

Kerîm'de vardır. Allah sevdiği kullara hayret edilecek işler nasip ediyor. Bu ayrı bir ilimdir, ledün ilmidir.

Süleyman *aleyhisselam*'ın veziri, rivayete göre ismi Âsaf b. Berhiyâ imiş. Tabii bir peygamberin hayatında onun etrafında olan kimseye ashâbı deniliyor. Peygamber Efendimizin yanına gelmiş, cemalini görmüş, nasihatlerini duymuş dinlemiş, kendisine inanmış, bağlanmış insanlara ashâb-ı kirâm dediğimiz gibi, her ümmetin de her peygamberin de zamanında yaşayan mü'minlerine o peygamberin ashâbı deniliyor.

Tabii Âsaf hazretleri [Süleyman *aleyhisselam*'ın veziri]. “Bizim çocuğumuz da onun gibi olsun, Allah'ın sevgili kulu olsun.” diyerek onun ismi de birçok kimseye veriliyor. Âsaf ismini duymuşsunuzdur, bazı kimseler o isimle isimlendiriliyor. Belkıs *aleyhisselam*'ın tahtını Yemen'den Filistin'e bir göz yumup açıncaya kadar kısa zamanda getirmiş. Kur'ân-ı Kerîm bildiriyor. Süleyman *aleyhisselam*'ın veziri, ashâbından bir kimse. Nasıl Peygamber Efendimizin Ebû Bekri Sıddîk, Ömer Efendimiz, Ali Efendimiz ashâbı ise öyle bir kimse.

Süleyman *aleyhisselam*'a bilgi gelmiş, “Saba ülkesinde Yemen'de bir kavim var. Bu kavmin başında Belkıs adında bir hükümdar, kadın hükümdar yani Kraliçe var. Bunlar güneşe tapıyorlar. Allah'a ibadet etmiyorlar da Allah'ın bir âciz nâçiz mahlûkuna tapıyorlar.” diye bilgi gelince, o devrin Peygamberi olduğu için Süleyman *aleyhisselam* ona bir mektup göndermiş, demiş ki:

“Aya, güneşe tapmayın, Allah'tan gayrıya tapmayın. Allah'a kulluk edin, *lâ ilâhe illallah* deyin. Rahman ve Rahim olan Allahu Teâlâ hazretlerinin hak olan yoluna, hak dinine gelin.” diye mektup göndermiş.

Saba Melikesi mektubu açıp vezirlerine, kavminin eşrâf-ı âyânına, sarayındaki insanlara okumuş, demiş ki;

“Bakın, bana bir mektup gönderildi;

إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Innehû min süleymâne ve innehû Bismillâhirrahmânirrahîm. “Bu mektup Süleyman isimli bir şahıstan geliyor -Yani Süleyman Peygamber *aleyhisselam*.- ve besmele ile başlıyor.”

Ha, demek ki *Bismillâhirrahmânirrahîm* sözünü Allah daha eski peygamberlere de öğretmiş. “Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla” demek, eskiden beri o peygamberlere de öğretilen güzel bir âdetmiş. Demek ki Süleyman *aleyhisselam* almış mektubu baş tarafına *Bismillâhirrahmânirrahîm* diye yazmış.

Onun için âyet-i kerîmede buyuruluyor ki;

Innehû min süleymâne ve innehû Bismillâhirrahmânirrahîm.

“Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlıyor bu mektup. Bana gelin iman edin, ben zamanın peygamberiyim. *Lâ ilâhe illallah* deyin, Süleyman Resûlullah deyin, bana tâbi olun. Yoksa putperestlikte, aya güneşe tapmakta, Allah'a müşrik olmakta devam ederseniz, ucu bucağı olmayan muazzam ordularla oraya gelirim ülkenizi târumâr ederim.” diye bildirdiği için Belkıs vüzerâsını toplayıp demiş ki;

“Böyle bir mektup geldi bana, ne dersiniz?”

Vezirleri cahil politikacılar, demişler ki;

نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةً وَأَوْلُوا بِأَسِّ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ
فَانظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ

Nahnu ulû kuvvetin ve ulû be'sin şedîdin.

“Biz kuvvet sahibiyiz. Elimizde imkânlar var; ordular, silahlar var.” *Ve'l-emru ileyki.* “Ferman senindir, nasıl istersen öyle yap.” *Fe'nzurî mâzâ te'murîne.* Buyur, ne istersen, ne emredersen sen bilirsin. Emret çarpıyoruz.” demek istemişler.

Belkıs, danıştığı vezirlerinden daha dirayetli bir kimse olduğu anlaşılıyor. Demiş ki;

إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ
أَهْلِهَا أَذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ

Inne'l-mulûke izâ dehalû karyeten efsedûhâ. “Siz böyle böbürleniyorsunuz, efeleliyorsunuz; ‘Gücümüz kuvvetimiz var, ordumuz silahımız var, gelirse çarpıyoruz.’ demek istiyorsunuz ama hükümdarlar sizin bildiğiniz gibi değildir. Bunlar muazzam orduların, güçlerin kuvvetlerin sahibidirler. Bir beldeye geldiler mi, bir diyarı, saldırıp da hücum edip önelerine hedef olarak aldılar mı.” *Efsedûhâ.*

“Mahvederler o beldeyi, perişan ederler, bozarlar düzenini.” *Ve ce’alû ıizzete ehlihâ ezilleyen.* “O beldenin âyânını, eşrâfını, izzetli itibarlı insanları ayaklar altına alırlar, horzelil ederler.” *Ve kezâlike yef’alûne.* “Böyle yapa gelmişler.”

“Bu adamların, bu hükümdarların hiç halini tarih kitaplarından okumadınız mı? Bunlar böyle yaparlar.” gibi bilgiler vermiş ve demiş ki;

“Ben ona politika icabı hediye göndereyim. Hediyeler göndereyim gönlünü hoş etmeye çalışayım. Yani adam bize böyle bir tehditli bir mektup yazmış, biz de bir heyet gönderelim, hediyeler gitsin.”

Hediyeler göndermişler, neler gönderdilerse uzun mufassal bilgiler kitaplarda vardır. Bir hükümdardan daha büyük bir hükümdara, bir devletten öteki devlete muazzam hediyeler gitmiş.

Süleyman *aleyhisselam* hediyelere aldırıyor diyor ki;

“Siz hediyelerinizle ferahlanıyorsunuz, hediyelerinizi işe yarayacak sanıyorsunuz ama

bu hediyelerin kıymeti yok. Ben sizin müslüman olmanızı istiyorum. Müslüman olmazsanız cezalandırırım.” diye tekrar mektup yazınca, Saba melikesi bakmış ki Süleyman *aleyhisselam*'ın hediye ile, dünyalıkla işi yok;

“O zaman bir heyet halinde Yemen'den Filistin'e doğru gideyim de şununla yüz yüze bir konuşayım, nasıl bir kimsedir anlayayım.” diye karar vermiş.

İşte onlar o karardayken, Yemen'de iken Süleyman *aleyhisselam* diyor ki;

“Bu kadın kalkıp gelecek şimdi. Yemen'den kalkacak Filistin'e gelecek, binlerce kilometre mesafeyi aşıp gelecek ama şimdi biz ona gelmeden evvel bir sürpriz hazırlayalım. Kim onun sarayındaki tahtı buraya, Filistin'e, o gelmeden önce kim getirir buraya? Kim getirir tahtı?”

Yani saraydaki taht. Saray, hükümdarın sarayı! Askerler var, muhafızlar var. Bu taht Yemen'den alınacak Filistin'e getirilecek.

Saraya adamı sokarlar mı?

Oradan buraya, buradan oraya gitmek gelmek, yani bu maddi bir gidiş geliş değil.

Yani kerâmet yoluyla kim getirecek?

Ve Âsaf isimli o vezîri;

“Ben onu sana getirebilirim.” demiş ve bir anda getirmiş, bir anda.

Kerâmet yoluyla bir anda getirince;

فَلَمَّا رَأَاهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

Fe-lemmâ raâhu müstekırran indehû.

“Süleyman *aleyhisselam* tahtı yanında bulunmuş olarak görünce.”

Belkıs *aleyhisselam*'ın tahtı, benim şu topuzu tuttuğum gibi, şurayı tuttuğum gibi Süleyman *aleyhisselam* [tahtı tutuyor.] Hayal değil, hakikat, gerçek! Süleyman *aleyhisselam* karşısında böyle Belkıs'ın tahtını görünce, dedi ki;

Kâle hâzâ min fazli rabbî. “Bu Allah'ın, Rabbimin bir lütfu, ikramı, fazl u keremi.”

Bak nasıl geldi?

Bunu buraya getirmek kerâmet, Allahu Teâlâ hazretleri ikram eyledi, nasip etti, diye Allah'a hamd ü senâ eyledi.

Tabii peygamberler mucizât sahibidirler, mûcizeler yaparlar, gösterirler. Allah onların hak peygamber olduğunu belirtmek için mûcizeler vermiştir. Ayı ikiye ayırır, parmaklarından sular fışkırtır. Neler neler ikram eder peygamberlerine. Allah ne mûcizeler nasip etmişse peygamberler tarihleri, kısas-ı enbiyâ kitapları bunları anlatıyorlar. Ama bir peygamberin bir sahabîsi yani ona inanmış olan bir mü'min kul bir anda Yemen'den tahtı alıp, “Emret yâ Süleyman *aleyhisselam*, ey Peygamberim!” deyip önüne getiriveriyor. Yani peygamberin bir şey yapmasına lüzum kalmadan sahabesi o işi yapıveriyor.

Bu nedir?

Kerâmettir. [Bu,] Kur'ân-ı Kerîm'den [kerâmetin olabileceğine bir delildir].

E olağan bir şey mi bu, herkesin yapabildiği bir şey mi?

Herkesin yapabildiği bir şey olsaydı zaten işin orjinalitesi kalmazdı. Olağanüstü bir şey. Elbette olağanüstü olacak ki Allah'ın kudreti karşısında herkes hayretler içinde kalsın da imana gelsin.

Nitekim Belkıs *aleyhisselam* aylarca yolculuktan sonra Filistin'e geldiği zaman Süleyman *aleyhisselam* onu karşıladı. Ondan sonra sarayına aldı ve tahtının yanına götürdü, dedi ki;

أَهْكَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ

E hâkezâ arşuki. “Bak bakalım, bu senin tahtına benziyor mu, senin tahtın böyle miydi?

Baktı Belkıs *aleyhisselam*, ne diyelim, *radıyallahu anha* diyelim. Baktı ki kendi tahtı; imzasıyla, şekliyle, kırığıyla döküğüyle, rengi ile, cismiyle, şekli ile şemâli ile kendi tahtı;

Kâlet ke-ennehû hüve. “Yani sanki ta kendisi!” dedi.

Elbette ta kendisi. Kerâmet yoluyla işte oraya getirilmiş.

Bu bir, Kur’ân-ı Kerîm’de Allah’ın bize bildirdiği Allah’ın sevgili kullarına mahsus bir kerâmet.

b. Allah’ın Rızasını Kazandıktan Sonra Her Şey Boştur

Kerâmet ne demektir?

Muhterem kardeşlerim!

Kerâmet, “Allah'ın o sevgili kuluna ikramı” demektir. Kerâmetin lügat manâsı Arapça'da “ikram” demektir.

Kimden kime ikram?

Allah'tan sevdiği kuluna ikram.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hadîs-i şerîfinde buyuruyor ki;

“Bir kul farz ibadetleri yaptı mı çok severim. O kulumun farz ibadetleri yapmasından beni daha çok memnun edecek bir şey olamaz.”

Elhamdülillah namazları kılıyoruz; “Allah rızası için niyet ettim yatsı namazının farzına, Allahu Ekber!” [deyip] dîvanına duruyoruz.

Neden?

Rabbimiz emretmiş, canımız fedâ, her şeyimiz fedâ. Ruhumuz, canımız, malımız mülkümüz feda olması lazım Allahu Teâlâ'ya. Yaradanımız! Her şeyimiz fedâ. Dedelerimiz canlarını fedâ etmişler, demişler ki; “Yâ Rabbi! Senin yoluna feda olsun canımız! Senin dinini yoluna feda olalım!” demişler fedâ etmişler canlarını. Şehit dolu! Toprağı sıksan şühedâ

fıskıracak. Öyle bir diyarda yaşıyoruz. Her taşı altın olan, yakut olan bir vatan burası.

Yakut ne demek?

“Kırmızı” demek.

Niye kırmızı olmuş bu vatanın her karışı?

Şehitlerin kanları kızartmış. Onlar şey yapmış da yakut gibi kıpkırmızı olmuş. Öyle bir diyar, canlarını vermiş.

Allah, “Farzları yapınca kullarımı severim, ondan daha sevimli bir şey yapmış olamazlar.” [diyor.]

Farzları yaptı mı tamam. Yeter ki muntazam yapsın, yeter ki hakkı ile yapsın.

Muhterem kardeşlerim!

“Mühim olan Allah'ın rızasını kazanmaktır.” O evliyaullahın kutbu olan hocamız söylledi bunu. “Her şey boştur dünyada; mevki makam, para pul, zenginlik, alkış şöret, vesaire. Her şey boştur, mühim olan insanın Allah'ın sevgili kulu olmasıdır.” derdi. Mühim olan Allah'ın sevgili kulu olmak.

Farzlarda iki çeşittir: Bir Allah'ın yapın dediği farzlar, bir de Allah'ın yapmayın dediği,

yapılmaması gereken şeyler. Onların ayrı bir adı var, onlara haram diyoruz. Allah yapmayın demiş, onlar yapılmaması gerekenler.

Allah, “İçki içmeyin!” demiş. Elhamdülillah, sanıyorum ki şu camide içki içmiş insan, içki içen insan yoktur sanırım.

Belki de şeytana uyup da içenler varsa Allah tevbe nasip etsin.

Fâiz?

Fâiz de haram. Allah’ın yapmayın dediklerinden birisi de odur.

Yalan?

O da haram.

Zulüm?

O da haram.

Mü’minin mü’mine dargın olması?

O da haram.

Başkasını aldatmak?

Haram.

Yalan söylemek haram, gıybet etmek haram. Müslümanın müslümana kanı, canı, malı,

ırzı haram. Yani bir müslüman öteki müslümanın kanını dökemez, canını yakamaz, malını alamaz, namusuna tecavüz edemez.

E peki bu namussuzluklar kimlere karşı oluyor?

Bu gazetelerdeki bu olaylar kimlerden kimlere karşı oluyor?

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Onun için kendi kendimizi aldatmayalım! Namaz kılmamız, oruç tutmamız, kadir gecesinde camiye doldurmamız bizi aldatmasın.

Yapılması gereken bütün farzları yapıyor muyuz?

Sakınılması gereken bütün haramlardan sakınıyor muyuz?

Allah'ın sevgili kulu olmak için çare bunlar. Bunlar farzlar işte! Şunlar yapın dediği farzlar, bunlar da yapmayın dediği farzlar yani haramlar. Bunları eşit bir şekilde yapacak ki insan Allah'ın sevgili kulu olabilsin. Allah'ın sevdiği şeyler bunlar.

Ama bir de aşkından, sevgisinden, bağlılığından, muhabbetinden, Resûlullah'ın yolunda

yürüdüğünden, kul nafile ibadetler de yapıyorsa... Farzları yapıyoruz, tamam, haramlardan da kaçınıyoruz inşallah, kaçınıyoruzdur inşallah. Ama çoğu kimse fâize bulaşıktır. Çoğu kimse Allah'ın haram dediği şeyleri yapmaktadır! O çok mühim! Bak oraya bastıra bastıra söylüyorum. Yani insan kendi kendisini aldatmasın. Kimse kimseyi burada aldatsa kıymeti yok, kimse Allah'ı aldatamaz.

Tamam, bunlara ilaveten, bunları tam yapacağız da farzları, bir de nafile ibadet dediğimiz faziletler, faziletli ibadetler, sevaplı ibadetler var.

Allah razı olsun hocamız öğretti. Hocalarımız öğretti bize.

Nedir mesela?

Mesela, sabah namazından sonra işrak namazı kılmak.

Kimisi dayanamıyor, pabucunu alıyor gidiyor. Kimseyi kınamıyoruz, faziletleri mecburi değildir, kimse kınanmaz.

Ama ben mihrapta oturuyorum, önce Resûlullah Efendimizin hadisini okuyorum; “Kim sabah namazın cemaatle kılsa, sonra

oturup zikrullahla meşgul olursa, sonra kerahat vakti çıkınca ardından iki rekât namaz kılsa, o gün bir hac umre sevabı alır.” diyorum, adam pabucunu almış caminin kapısına gidiyor. Ben hadis okuyorum adam kapıdan gidiyor! Gitsin! İşi varsa, memuriyeti varsa öğrenci ise gitsin ama irkilsin biraz! Resûlullah tavsiye etmiş.

Nereye gidiyorsun?

Yatmaya mı gidiyorsun, kahveye mi gidiyorsun, oturmaya mı gidiyorsun?

Emekli isen niye gidiyorsun, serbestsen niye gidiyorsun, Pazar günü niye gidiyorsun?

Lüzumsuzsa gitmen, mühim işin yoksa dışarıda niye gidiyorsun, niye kaçırıyorsun?

Efendimiz tavsiye etmiş!

İşrak namazı, duha namazı, evvabin namazını, tecdîd-i vudû namazı, teheccüd namazı, Pazartesi Perşembe oruçları...

Bunlar ne, farz mı?

Değil.

Derviş olmayanlar bilmiyor.

Dervişlere ne mutlu!

Ne mutlu derviş olanlara!

Ne mutlu Allah'a bu nafile, faziletli ibadetleri yapmayı bilenlere!

Ne mutlu bunları yapmalarını öğreten hocalarımıza!

Ne olur, bunları niye bu kadar methediyorsun hocam?

İnsan bu nafile ibadetleri yapa yapa, yapa yapa;

مَا يَزَالُ الْعَبْدُ يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالنَّوَافِلِ حَتَّى أُحِبَّهُ

Lâ yezâlü'l-abdü yetekarrabü ileyye bi'n-nevâfili. “Bu nafile ibadetleri yapa yapa kulum bana gelmeye, yakınlaşmaya devam eder.”

Allah'a yakınlık oluyor, yaklaşıyor, kulun seyr-i sülûku ilerliyor. Allahu Teâlâ hazretlerinin kurbiyetine, ünsiyetine doğru gidiyor, ilerleme, mesafe kazanıyor. Hani insan Ankara'dan çıkınca İstanbul'a birden gelmiyor. Neler, virajlar, yokuşlar, dağlar, dereler tepeler aşılıp öyle geliyor ama yol devam ediyor, şoför

otobüsü sürüyor. Her an gidiyorsun ama Ankara orası, İstanbul burası, mesafe uzak, saatler geçiyor ama gidiyorsun.

Hah, kul nafile ibadetleri işleye işleye, işleye işleye bana yakınlaşmaya devam eder durur.”

Yakınlaşıyor Allah'a, Allah'ın sevgili kulu olmaya doğru yakınlaşıyor.

Hattâ uhibbühû. “Nihayet ben o kulumu severim.”

Neden?

Kul mutmainne oldu, istikrarlı bir kul oldu, Gevşek gevşek değil, dönecek değil, vefâsız değil, tembel değil istikrarlı, düzenli, sağlam, kulluğunu güzel yapan mutmainne bir kul oldu. Nefs-i mutmainnelik makamına eren bir kul oldu. Huzurlu, Rabbine bağlı; rüşvet döndüremez, tehdit döndüremez, ölüm korkutamaz. Allah'ın yolunun âşık-ı sâdık, istikrarlı, güvenilir bir bendesi oldu.

Siz bazı insana güvenemezsiniz. Merhaba dersiniz, merhaba dersiniz ama güvenemezsiniz, kasanızı veremezsiniz gözünüz arkada kalır. Evinize alamazsınız, korkarsınız, işinizi

teslim edemezsiniz, sözüne güvenemezsiniz. Acaba yapacak mı yapmayacak mı korkarsınız, beklersiniz. Ha, daha bu itmînân hâlinde değil, tam oturmuş değil.

Ama “mutmainne oldu” ne demek?

Tam sükûna erdi, mutmainne. Yani tam böyle duruldu, çalkantılar bitti, istikrarlı oldu demek.

“O zaman kulumu severim.”

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizi nelerle yolundan döndürmeye çalıştılar?

Rüşvetlerle döndürmeye çalıştılar.

Yeter ki sen ne istiyorsan?

Para istiyorsan zengin edelim seni, paraya boğalım. Para verelim sana. Başkanlık istiyorsan seni başkan yapalım. Başkan yapalım, Mekke'nin başkanı ol. Zaten dedesi başkandı.

Dedesi Abdulmuttalib Mekke'nin başkanı değil miydi?

Başkandı, torunu da başkan olsun.

Başkanımız yapalım. Eğer evlenmekse maksadın, en güzel kızlarımızı seninle evlendirelim. Ama bizim şu putlarımıza laf söyleme, düzenimizi bozma, şu düzenimize dokunma! Şu Kâbe'nin içindeki putlarımıza karışma, bizim inancımıza sataşma, tenkit etme!

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz ne dedi?

“Bakın!” dedi, “Yapamazsınız ya, bir elime kameri verseniz, ayı.”

Verebilir mi?

Veremez ama verdiği kabul edelim.

Bir elime ay, bir elime güneşi verseniz, yapamazsınız ya böyle bir şey, o kadar büyük şeyler yapmaya kalkışsanız bile ben bu vazifem den, bu davamdan vazgeçmem! *Lâ ilâhe illallah vahdehû lâ şerîke lehû*. Allah var, şerîki, nazîri yok. Tektir, birdir, ondan gayriye ibadet etmek yok. Şirk yok, putlara tapınmak yoktur!” dedi.

Bunu deme de her şeyi sana verelim.

“Hayır! Her şeyi verseniz bile razı olmam, bu davamdan vazgeçmem!” dedi.

Muhterem kardeşlerim!

c. Allah'ı Bilmek ve Kulluk Etmek Çok Önemli Bir İştir

Bakın ne kadar mühim! *Lâ ilâhe illallah vahdehû lâ şerîke leh* ne kadar mühim! Allah'ın varlığını birliğini bilmek, yalnız O'na kulluk etmek ne kadar mühim bir iş!

Bu çok önemli!

Bir kul da mutmainne oldu mu sağlam kul oluyor, dönmüyor, “Dönmem yâ Rabbi senin yolundan!” [diyor.]

Yunus Emre söylüyor değil mi?

Eğer beni yandıralar,

Külüm göğe savuralar,

Toprağım anda çağıra.

Bana seni gerek seni.

Küllerim savrulsa, yaksanız beni kül etse-
niz, küllerimi toz toprak havaya savursanız,
küllerimin zerrelere, “Yâ Rabbi! Bana sen ge-
reksin. Ben seni istiyorum, seni istiyorum!”
der. Allah Allah Allah... der. Yaksa, yansa ya-
kılsa dönmüyor.

İşte bu mutmainnelik, yani sağlam kul; dönecek kul değil, güvenilmez kul değil temiz kul, sağlam kul.

Hattâ uhibbehû. Böyle de okunur, *hattâ uhibbühû* da okunur.

“*Hattâ uhibbehû*” ne demek?

“Böyle yapmaya devam eder ben onu sevinceye kadar.”

Ama sevdikten sonra, sevgili kulları Allah'a ibadeti daha çok yapıyorlar. Ayakları şişinceye kadar yapıyorlar, sabahlara kadar yapıyorlar, gözlerine uyku girmiyor. Yani sevdikten sonra o durmuyor ki! Sevgisi, aşkı galebe çalınca uyku da gidiyor, huzur da gidiyor, sükûn da kalmıyor. Kararı kalmıyor!

Hep kaçan seni anarsam

Kararım kalmaz Allah'ım.

“Seni ne zaman zikredersem elimden ihtiyarım gider, kararım kalmaz.” diyor.

Öyle oluyor, gece gündüz Mevlâ'yı zikreden bir kul haline geliyor.

Onun için;

Hattâ uhibbühû [okunması] bence daha iyi. “Nihayet ben o kulumu severim.”

Sevgili kullarımın arasına kabul ederim, “Gel, sevdiğim arasına gir.” *Fedhulî fî ibâdî*. “Sevdiğim kullarımın arasına gir.” [derim.]

يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً
مَرْضِيَّةً فَادْخُلِي فِي عِبَادِي

Yâ eyyetühe'n-nefsü'l-mutmainne irci'î ilâ rabbike râdıyeten merdıyyeten fedhulî fî ibâdî dediği gibi dünyada da âhirette de öyle tabii bu hitap.

Sevgili kulları arasına girdi mi ne olur? Değişiklik ne olur?

“Ben o kulumun gören gözü olurum, benimle görür.”

Ne demek?

Allah'ın gördüğü şeyleri Allah ona gösterir, bildirir, [o da kimsenin görmediği şeyleri] görür, bilir.

“İşiten kulağı olurum, benimle işitir.”

Ne demek?

Allah'ın bildiği, işittiği her şeyi [bilir, işitir.]

Ve hüve's-semî'u'l-basîr değil mi Allahu Teâlâ hazretleri?

Her şeyi hakkıyla duyan, bilen, gören değil mi?

Hah, Allah'ın bildiklerini, duyduklarını bilir söyler.

“Sen dün akşam falancaların toplantısında benim aleyhimde şöyle dedin.”

Nereden duydun?

Allah *celle celâlühû* bildirdi.

Çünkü Allah, “Ben o kulumun gören gözü olurum.” dedi ya. Vaad ediyor ya, gören gözü oluyor, işiten kulağı oluyor.

Başka?

“Söyleyen dili oluyor.”

O söylüyor ama Allah'ın razı olduğu sözü söylüyor, Allah'ın muradını söylüyor, dediği oluyor.

Peygamber Efendimizin hadîs-i şerîfi var. [Allahü Teâlâ buyuruyor ki;]

“Bir kulum, sevdiğim bir kul bir şeye yemin etse, ‘Vallahi yarın yağmur yağacak.’ [dese.]”

Yarın ya, daha dur bakalım, bu geceden nereden biliyorsun?

“Kar yağacak, dolu yağacak veya bilmem ne yağacak.” [dese, Peygamber Efendimiz hadîs-i kutsîde bildiriyor ki, Allahü Teâlâ hazretleri;] “Kulumun hatırı için o işi öyle yaparım. Sevdim mi, sevdiğim kulumun hatırı için yemini boşa gitmesin diye, yeminini doğru çıkarmak için istediğini yaparım.” diyor.

E bunlar nasıl insanlar?

Bunlar bir beldenin en büyük caminin imamı mıdır?

Diyanet İşleri Başkanı mıdır?

Bir beldenin en zengini midir?

Hayır!

Kimse bilmez bazen halini. Bazen bir eskici dükkânındadır, bazen bir ayakkabı tamircisidir, bazen bir terzi tamircisidir. Bilmez, bazen küçük bir mescittedir. “Dünyada ne kadar imam var.” der, “Bir imam da İskenderpaşa’da var.” der, nereden bilsin adam!

Makâmını bilmeyince nereden bilsin! Sanır ki en büyük evliyaullah en büyük cami de olacak, camiler küçüldükçe imamların rütbesi küçülüyor sanır. Öyle değil. Allah indinde rütbeler öyle değil.

“Gören gözü olurum, işiten kulağı olurum, söyleyen dili olurum, tutan eli olurum.”

Bir tuttu mu ne yapar?

Parça parça eder, koparır. Yakasını bir yakaladı mı yere çalar.

Neden?

Allah'ın yardımını oluyor, tutan eli oluyor. Allah'ın sevgili kulu oldu mu uzatır elini, münkirin iki gözünü “Hart!” diye çıkartır.

Neden?

Hadîs-i şerîf.

Sonra?

“Yürüyen ayağı olurum.”

E o zaman ne olur?

Bir adımını buraya atar, bir adımını Kâbe'ye atar.

Allah'ın kerâmeti ve ikramı değil mi?

Peygamber Efendimiz Miraç Gecesi bir bineğe bindirildi de nasıl gidiyordu?

Bindiği binek adımını ufukta görülen en yüksek noktaya atıyordu, zııtt, zııtt, zııtt... öyle gidiyordu, hem de aşağıları göre göre. Aşağıda Kureyş'in kervanı var Mekke'ye doğru gidiyor. Develerden bir tanesi yolu şaşırmış şu tarafta. Onu arıyorlar bulamıyorlar, Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Hişt, filanca, deveniz şu tarafta, gidin onu bulun! İşte orada, ben görüyorum yukarıdan, gidin o deveyi bulun.” diyor.

Ertesi gün delil olarak diyor ki;

“Evet, İsrâ ve Miraç mucizesi oldu, ben [dün gece yedi kat semaya gittim geldim].”

Delilin ne?

“Yolda Kureyş kervanı geliyordu, develerini kaybetmişlerdi, ben develerinin yerilerini söyleyiverdim.”

Soruyorlar, kervandakiler; “Hakikaten de öyle oldu. Bir ses geldi, birisi bize deveniz filanca yerde dedi, biz de gittik deveyi orada bulduk.” diyor.

Yâ işte böyle!

“Yürüyen ayağı olurum.”

Allah'ın sevgili kulu oldu mu bir insan böyle oluyor, yani *fe-izâ ahbebtühû*. “Sevdiğim zaman.”

Allah sevdiği zaman olağanüstü yardım ediyor, artık o kulun hâli güzel oluyor. Ne mutlu!

Hep Allah'ın rızasına uygun işler yapıyor, ömrünü hep Allah yolunda geçiriyor. Ne mutlu!

Ona düşman olanlar, onun kadrini bilmeyenlere de ne yazık!

Onlar da Allah'ın sevgili bir kuluna karşı gelmiş oluyorlar, onu çekiştirmiş oluyorlar, onu üzmüş oluyorlar.

Yok mu evliyaullahtan üzülen insanlar?

Kadr ü kıymeti bilinmeyip de ezâ cefâ gören insanlar yok mu?

Çok! Evliya kitaplarını okuyun çok görürsünüz, hatta Peygamber Efendimiz.

Hatta Peygamber Efendimizin hayatından bilmiyor muyuz ki Kâbe-i Müşerreffe'ye dönük ibadet ederken, Kureyşliler Peygamber Efendimize, ne ezalar ettiler zalimler! Ne zulümler

yaptılar! İbadet ettiği yerin önüne, arkasına, üstüne başına ne zorluklar, ne sıkıntılar yapmak istediler. Müslümanlara ne ezalar yaptılar. Bilâl-i Habeşî'nin çektiği, Ammâr ailesinin, Yâsir ailesinin çektiği, o işkencelerle şehit olanların çektikleri... Böyle herkes toplanmış nasıl işkence yapılacak, öldürülecek diye, mü'min, sahabî, Peygamber Efendimizin sahabe düşmüş müşriklerin eline, ne işkenceler ederek öldürdüler.

E ne olur, Allah'ın sevgili bir kuluna işkence eder, ezâ ederse insanlar?

مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْمُحَارَبِ

Men âdâ lî veliyyen fe-kad âzentühû bi'l-muhârabe. “Ben ona harp ilan ederim!” diyor Allah *celle celâlihû* hazretleri.

O edepsiz, sen benim velîmi üzdün diye harp ilan ederim, o harp çıkartmış olur. Allah'ın kendisine harp etmesine sebep olmuş olur o edepsizliği.

Mü'minler de bunu bilsin, tabii bilmeyenlere de yazıklar olsun diyelim.

Hocamız *rahmetullahi aleyh* Efendimiz burada vazife yapardı.

Bu cami bu kadar dolar mıydı?

Dolmazdı.

İşte kaç saf olurdu, neler olurdu. Ama sonradan sonraya tabii kadr ü kıymeti biline biline, sonra tekrar güzel sonuçlar hâsıl oldu. Ne kadar güzel gelişmeler oldu. Ne kadar hocamız *rahmetullahi aleyh* güzel kitaplar yazdı. Ne kadar güzel vaazlar verdi. Türkiye'nin her yerinden böyle vaazlarına nice gelen insanlar oldu.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Hepimiz neyiz?

Onun talebesiyiz.

Neyi öğrendik?

Asıl peşinde koşulması gereken şey bu dünyada, Allah'ın rızası.

Para değil, mevki değil, makam değil, parti değil, oy değil, alkış değil, şöhret değil, izzet değil, itibar değil, nedir asıl olan?

Aslolan Allah'ın sevdiği, razı olduğu kul olmak. Yolların en güzeli takvâ yoludur. Allah'tan korkarak, *alâ hazer*, korku üzere Al-

lah'a ibadet etmek. Edebini kaybetmemek, şımarmamak, şaşırılmamak, gevşememek, tembelleşmemek, Cenâb-ı Hakk'ın yolunda gücü yettiğince ihlas ile kulluk etmeye çalışmak.

İhlası öğrendik, takvâyı öğrendik, takvâ ile ömür sürmek gerektiğini öğrendik. Şeklin çok daha ötesinde işler olduğunu öğrendik. İnsan dışını süslerse, dışını süsleyen insana ehl-i zâhir derler. Tıraş oluyor, koku sürünüyor, taranıyor, donanıyor, giyiniyor, kuşanıyor, süsleniyor, boyanıyor, vesaire...

Ne bu?

Dışını süslüyor.

İbrahim b. Ethem Efendimiz; o da bizim bir başka tarikattan yine mürşitlerimizdendir. İbrahim b. Ethem *kaddessallahu sırrahu* nasihat ediyor, diyor ki;

“İnsanlar dışlarını süslerken, sen onlar gibi yapma, sen içini süslemeye bak.”

d. Allah İnsanın Kalbine Bakar

İnsanlar dışına süslemeye takı takar, boya boyanır, sürünür donanır, giyinir kuşanır, sen içini süslemeye bak.

Neden?

Çünkü hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz bildiriyor ki Allahu Teâlâ hazretleri insanların dışına bakmaz. Sarık sarmışsın, sakal bırakmışsın, yeşil giyinmişsin, cübbe giymişsin diye, elinde kocaman tespih var, âsâ var, çalım var diye ona bakmaz Allah.

Nesine bakar?

Kalbine bakar.

Kalbine bakar, kalbinin temizliğine bakar, niyetinin hâlisliğine bakar.

Velâkin yenzuru ilâ kulubiküm. “Gönüllerinize bakar.” diyor.

Onun için hocamızın en çok kullandığı nasihatlerinin en büyük konusu, gönül. Gönlü insanın, nurlu bir gönül olması, temiz bir gönül olması, kalbinin pür nûr olması, nurlanması [için] bunun yolu nedir onu anlatıyor. İçinin temizliği!

Niyeti kötüyse, bir insan kötü niyetli ise dışının giyimi niyetini güzelleştirmez. Niyeti kötüyse giyiminin kıymeti yok, giyim istismardır. Niyeti temiz olacak!

Onun için Bizim Nakşî tarikatımızın büyükleri, avâm-ı nâs gibi, medrese talebesi gibi sade giyinmişler, basit giyinmişler.

Neden?

Allah bilsin, insanı Allah sevsin severse. Kemâlâtını gizlemeye lüzum yok.

Benim Ankara'dan tanıdığım bir kimse vardı, babasının Nakşî tarikatından olduğunu babası vefat ettiği zaman evrakını, terekesini, mirasını bölüşürken, karıştırırken anlamış. Sıtkı sadâkatine bakın ki mübareğin, evladına bile, “Evladım ben dervişim.” dememiş, saklamış dervişlini.

Neden?

Riyâ olmasın diye belli etmemiş. Tespihini çekmiş, vazifesini yapmış ama oğluna bile duyurmamış. O kadar böyle hâlisâne, muhlisâne yapmış işi.

Hocamızdan tabii bu kalp temizliğini, iç temizliğinin önemini öğrendik. Kardeşliğin ehemmiyetini öğrendik, dervişliğin kıymetini öğrendik. Dervişlerin birbirlerini sevmesinin ne kadar mühim olduğunu öğrendik.

Pek çok hoca var dünyada, pek çok camide hocaefendi var, hatta pek çok şeyh var. Hocamız *rahmetullahi aleyh* şeyhlerin şeyhiydi. Söylerdi de, o kadar güzel ahlakıyla o kadar tevazuuyla, “Falanca şeyh değil.” derdi. “Falanca şeyh değil ki.” derdi. “Söyleyin filancaya şeyhlik yapmaya kalkışmayın.” derdi. Söylerdi bunları.

Kendisinden önce vefat etmiş olan başka şahıslar müritlerini hocamıza ısmarlamışlardır. Falanca zât vefat etmiş müritlerini hocamıza vasiyet etmiş; “Gidin, o mübarek zâtın müridi olun.” diye ona gitmiş. Mesela benim hatırladığım, elini öptüğüm Abdülhay Efendi vardı. Vefat etti, müritleri bizim tekkemize bağlandı, öyle vasiyet etmiş. Yani hocamız varken ayrıca halife tayin etmek gerekmediğinden, hocamız yüksek makamda olduğundan müritlerini getirip ona bağlanmışlardır.

Bilen biliyor bu işleri de, makâmının ne denli yüksek olduğunu bilen biliyor. İstifade eden etti tabii bilmeyen de bilmedi kadrini kıymetini. Kadir kıymet bilinmezse fırsatlar

geçerse geçer, fırsat insanın her zaman yanında daimi durmaz, bir gelir bir gider. Eline fırsat bir geçer, fırsat kaçarsa kaçar.

Allahu Teâlâ hazretleri fırsatları kaçırmayı, nimetleri tepmemeyi nasip eylesin.

Muhterem kardeşlerim!

Şeytan insanın yakasını bırakmaz. Şeytan insanları azdırmak ve saptırmak için çalışan bir mahlûktur. Kur'ân-ı Kerîm'de geçiyor, Allahu Teâlâ hazretleri; “Şeytan sizin en büyük düşmanınızdır, siz de onu düşman belleyin.” buyuruyor.

Şeytan insanın peşini bırakmadığı için siz de devamlı abdestli gezin. Çünkü abdestli gezene şeytan tesir edemez. Devamlı abdestli gezin ki zırh giymiş gibi korunmuş olasınız. Evliyaullahın ruhu serbesttir. Allah onlara tasarruf dediğimiz bir takım işler yapma müsaadesini vermiştir, tasarrufâtda bulunur. Bakarsın adam evliyaya edepsizlik yapar çarpılır, ağzı yamuluverir, eli tutmamaya başlar.

Ne oldu?

E sen edepsizlik yaptın da ondan. Yedin şamarı. Öyle!

Bazısı celallidir bazısı cemallidir. Evliyaullah kimisi kıziverir; Allah'ın rızasına uygun olmayan bir şey yapılıncı kıziverir, şamarı yapıştırır. Kimisi de cemallidir; sabırlıdır, affedicidir. Hocamız hem celalli hem cemalli idi, çünkü kâmil idi. Hem celali vardı hem cemali vardı.

Cemaline âşık idi kardeşlerimiz. Öyle güzeldi, dünya güzeli idi, güzeller güzeli idi. Cemaline, ahlâkının tatlılığına, sohbetinin hoşluğuna hayrandık. Ama minbere çıktığı zaman korkumuzdan yüzüne bakamazdık. Öyle celallenirdi ki orada. Çünkü Peygamber Efendimiz de öyle yaparmış. Peygamber Efendimiz de minbere çıktığın zaman ordunun başındaki başkomutan gibi olurmuş. Bakamazdık, ödümüz patlardı, sanki kabahati biz yapmışız gibi başımızı kaldırıp bakamazdık. Hem celal hem cemal.

Evet, tasarrufâtı vardı evliyaullah büyüklerimizin. Bilirler, Allah'ın bildirmesiyle ve müdahale ederler.

Bakın size olmuş bir hadise anlattım bilenleriniz biliyor. Atom füzesi rampasının cihazları bozulmuş da izinler kaldırılmış.

Nerede?

İstanbul'da.

Nerede?

Alemdağ'da.

Hangi taburda?

Atom başlıklı füzelerin rampalarının olduğu taburda.

Mekanizmalar bozulmuş, atılması gerekse füze atılamayacak. Komutan deli olmuş! Uzmanları getirmişü tamircileri getirmiş, vesaire... Hiç kimse çareyi bulamamış.

Hocamız bir astsubayın rüyasına girmiş, Mehmed Zahid hocamız;

“Evladım, sizin füzenizin hatası, kusuru, arızası filanca yerde, falanca kapağın altında, filanca bilmem neyin yanındadır.” diye tarif etmiş.

Mehmed Zahid hocamız füze âlimi miydi?

Allah'ın dostu olunca öyle işte!

Ertesi gün Astsubay komutanın huzuruna gitmiş, selam çakmış;

“Komutanım, ben füzenin arızasını bulacağım ama bana 15 gün izin verir misin?” demiş

“Sen arızayı bul da ben sana 15 gün değil çok daha fazla veririm.” demiş.

Gitmiş füze aletinin, cihazın başına, rüyada tarif edildiği gibi, eliyle koymuş gibi arızayı bulmuş düzeltmiş.

Bu ne?

Bu palavra değil, işte bu kerâmet.

Bu böyle şeyle olmaz, şunu ile bunu ile olmaz bu! Bu, Allah'ın bildirmesiyle olur, Allah'ın lütfuyla olur.

Hocamız füze alimi değil. Füze rampası nasıl çalışır, tetik nasıl çekilir, cihaz nereden şey yapılır diye görmüş değil. Ama evliyaulahtı, tasarrufu vardı. Bu vefatından sonra oluyor. Astsubayın rüyasına giriyor da arıza şurada diyor.

Muhterem kardeşlerim!

Biz bunun başka misallerini de biliyoruz.

Tasarruf budur işte, anladınız mı?

Yani evliyaulah yaptı mı böyle yapar.

Hani bazıları rüyayı, uyuduğu zaman insanın alt şuurun üst şuura çıkması diye anlatıyorlar. İnsanın bir alt şuuru varmış, alt şuuruna depo edilmiş bilgiler üst şuura çıkıyormuş uykuda, rüyasında insan şunları bunları görüyormuş.

O böyle de sen gel bakalım şu füze işini bir izah et bana. Gel bakalım bunun nasıl olduğunu bir anlat.

Bunun şahitleri var, adam hayatta, bu işleri yaşayan adam hayatta. Gel bunun izahını yap bakalım sen.

İşte buna derler, kerâmet.

Allah bildi mi bir şeyi bildiriyor işte! Onun için o büyüklerin büyük tesirleri vardır. Savaşlarda tesirleri vardır. İnsan eğer onların sevdiği bir kimse ise ona lütfu vardır, bazısına ikâzı vardır.

Onun için onların tabii ruhlarına böyle Fâtihalar, İhlâslar gönderelim.

Sözü pek uzatmayacağım, kestireyim, kısa keseyim. Zaman ileri değil ama ben konuşalı, başlayalı çok oldu.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

*Innellezîne yubâyiûneke innemâ
yubâyiûnallâh, yedullâhi fevka eydîhim, fe-
men nekese fe-innemâ yenküsü alâ nefsihî, ve
men evfâ bimâ âhede aleyhullâhe fe-se-
yu'tîhi ecran azîmâ.*

Sadakallahü rabbüne'l-âlâ.

Bu bir ahittir, Allah'a söz vermektir. Ahdi-
nize sâdık olun, sözünüzde vefalı olun. Allah'ın
yolundan geri dönmeyin, günahlara sapmayın,
şeytana, nefse uymayın.

Allahu Teâlâ hazretleri şeriatin ahkâmına
uygun, rızası yolunda yaşamanızı nasip etsin.
Tarikatın âdâbını, ahlâkını öğrenip, nefsinizi
ıslah edip marifetullaha ermenizi nasip eyle-
sin.

Allah'ın sevdiği işleri yapıp ömrünüzü Al-
lah yolunda geçirin.

Hüsn ü hâtimelerle âhirete göçüp, Allah'ın
huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak
varmanızı nasip eylesin. Cennetiyle cemaliyle
cümledenizi müşerref eylesin.

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l-Fâtîha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

19 Cemâziye'l-Âhir 1416 / 13.11.1995

[Bütün ANMA PROGRAMLARI'na PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

